

CARSTEN BOSSEN CHRISTIANSEN

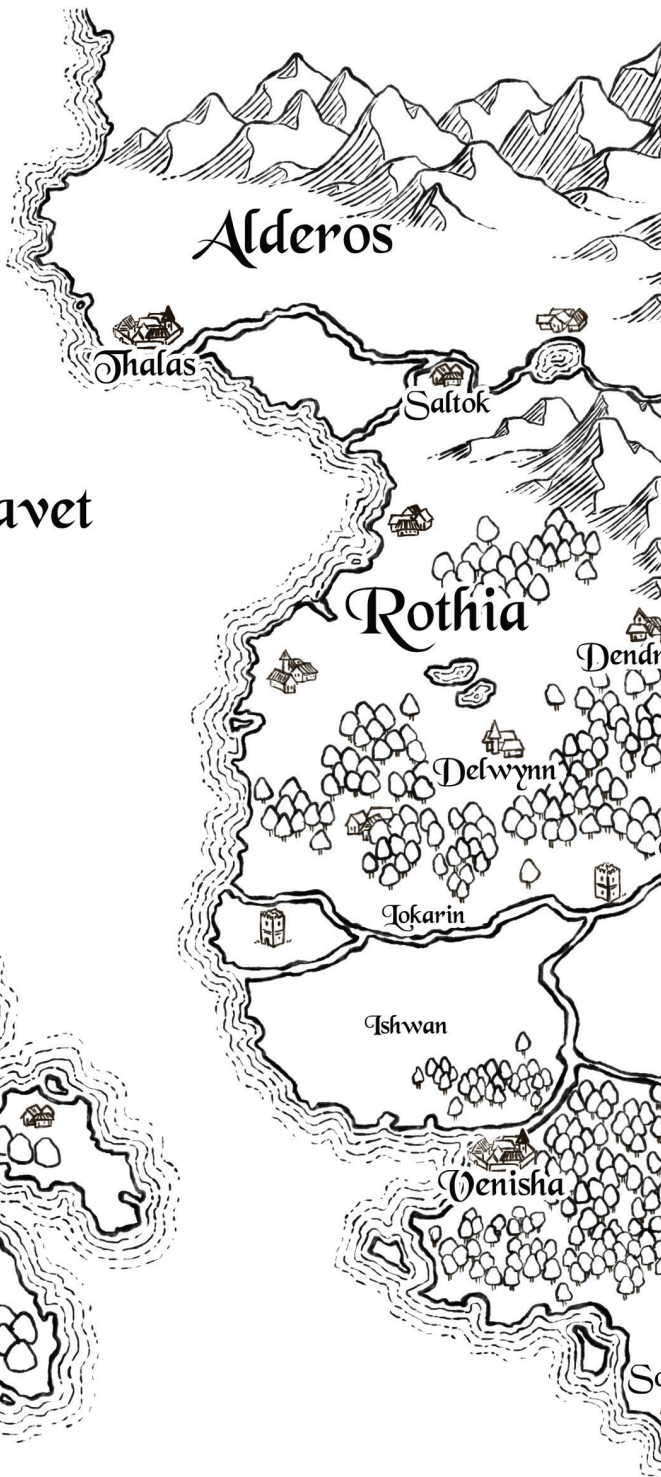
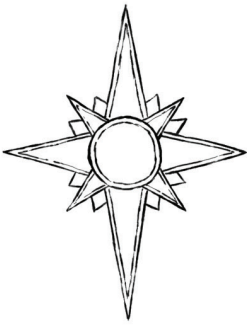

BLODSBÅND

VOGTERNES FALD

KRABAT

Sølvhavet

Alderos

Thalas

Saltok

Rothia

Dendri

Delwynn

Iokarin

Ishwan

Venisha

S

Al Toro

Sof Toro

Fresia

Forlan

Kelbon

Noradris

Golmecka

Ossetia

Blaril

Toor'an

Auronara-ørkenen

Trif

Toor'amesh

Den Toor'anske
Golf

CARSTEN BOSSEN CHRISTIANSEN

BLODSBÅND

VOGTERNES FALD

KARAKTERER

Raya Barron er en dødedanser fra Toor'an. Hun nedstammer fra en slægt af Vogtere, der efter sigende er de eneste, der kan stoppe Taratos.

Valen Barron er Rayas tvillingebror. Han forelskede sig i kejserdatteren Sera og hjalp hende med at bryde seglet, der holdt Taratos fanget.

Aein de'Anoor er en dygtig bueskytte, der som resten af sit folk fra Sol Loro er forbandet af guderne og nødsaget til at suge livskraften fra andre levende væsener for at overleve. Da han var yngre, rejste Aein i flere år med Raya og Valens bedstefar, Thomar.

Lynch Tarana er en forlansk kriger, der tjente i Alliancens hær sammen med Raya og Valen.

Hannah Duma er en udødelig unathal, en race af bevingede væsener, der kæmpede sammen med de fem guder i Evighedskrigen mod Taratos og hans dæmoner. Hannah mistede sine vinger og var nødt til at blive i Keln, da krigen var overstået.

Aron er også en af de få unathalere, der stadig lever på Keln. Han blev holdt fanget i over 100 år i Rothia, hvor hans blod blev brugt til at skabe flammespinderne, Rothias frygtede magikere. Han blev reddet af Hannah og Lynch.

Sera Wren er datter af Golmeckas kejser. Hun angreb Forlans hovedstad, Fresia, med sine Ophøjede for at åbne seglet uden at vide, at hun slap Taratos løs.

Gerrak er en af de fem guder. Han opgav sin udødelighed og kom til Keln for at vække Taratos, i håb om at Ondskabens tilbagevenden vil få skaberen Uen til atter at vende tilbage. Han udgav sig for at være rigmanden Petros Kohak og manipulerede Sera til at angribe Forlan ved at udnytte hendes had til den forlanske konge.

Maehen er en dæmon, der kæmpede på Taratos' side i Evighedskrigen. Han har siden vendt Ondskaben ryggen og levet som eneboer, indtil Sera opsøgte ham. Han lærte kejserdatteren sin magi og holder meget af hende.

Rimael er en af de udødelige forlanere, ligesom Aein. Inden Slaget om Fresia forrådte han sit folk, men i stedet for at belønne ham, låste Sera ham inde i et gammelt fort.

Enzin de'Anoor er Aeins storebror og fungerer som leder af de loranere, der er tilbage.

Prys er Enzins søn, en 500 år gammel sjæl fanget i en drengeskrop. Han er en trænet spion og har brugt sine evner til at nærme sig kong Diakos.

Kong Diakos er Forlans konge, men var nødsaget til at flygte fra sit slot i Fresia, da Sera angreb byen med sine Ophøjede. For mange år siden fik han slået Seras mor, dronningen af Golmecka, ihjel.

Findelbart er en rothiansk alkymist, der var leder af Akademiet, hvor Rothia skabte sine flammespindere.

Taratos, også kaldet Ondskaben eller Den Fortabte, er en skabning, der ledte en hær af dæmoner mod de fem guder og unathalerne i Evighedskrigen. Seglet, der har holdt ham fanget siden krigen, blev brudt af Sera og Valen. Det frygtes, at hans tilbagevenden vil føre til Kelns undergang.

STEDER

Toor'an er et ørkenland i den østlige del af Keln. Hovedstaden Toor'amesh huser en stor del af befolkningen, da floden Iril ender i et stort krater i byens midte og fungerer som livsgrundlag for det meste af landet. Byen er berømt for den enorme statue af gudinden Orana, der står på toppen af byens fængsel nær krateret. Det imponerende byggeri kaldes i daglig tale Hyldesten.

Forlan er det mest magtfulde land i Delwynn-Alliancen, der også har Rothia og Toor'an som medlemmer. Fra hovedstaden Fresia har kong Diakos i årevis regeret sit folk. Modsat de fleste andre folkeslag i Keln tilbyder forlanerne ikke de fem guder. Fresia blev ødelagt i det jordskælv, der fulgte seglets åbning.

Rothia er Alliancens vestligste land, kendt for sin flåde og sit hårdføre folk. Landet er delt mellem ni klaner og deres høvdinge.

Golmecka ligger mod syd og har altid været i konflikt med Alliancen. Kejser Uros Wren regerer Kelns største rige fra hovedstaden Uenisha.

Alderos ligger i det nordvestlige Keln ud mod Sølvhavet. Landet blev besejret af Alliancen i en stor krig og har siden været hjemsted for pirater og banditter. Hovedstaden Thalass regeres af tre piratkonger og er hjemsted for det meste af slavehandlen i Keln.

KAPITEL 1

LANGT HJEMMEFRA

LYNCH

Lynch Tarana var en simpel og ærlig mand. Han havde altid følt sig forpligtet til at hjælpe dem, der ikke kunne hjælpe sig selv, følt sig drevet til at bekæmpe ondskab og uretfærdighed. Nu befandt han sig i syndens hule, omgivet af fjender, og han så kun grådighed og foragt i det hadefulde, dystre blik fra den uhumske mand foran sig. Alt ved den fremmede var groft; det filtrede, gråsprængte skæg, de enorme hænder og den solskadede, rødmossede hud.

Et gult, skævtandet smil viste sig på den fremmede mands sprukne læber. Han følte sig tydeligvis sikker på sejren og skelede til de to brede kumpaner ved sin side.

Lynch slugte en klump og tog en dyb indånding. Han rankede ryggen og studerede sine modstandere, læste signalerne i de utiltalende ansigter. Det var svært at fokusere i det overvældende kaos, men han kunne ikke udskyde det længere.

Hver eneste muskel i kroppen spændte afventende.

”Tre gyldne drager og en relkor!” råbte han og smed kortene på bordet. ”Jeg vinder!”

De tre mænd smed deres kort og protesterede, men Lynch kunne ikke høre, hvad de sagde. Kroens larm var øredøvende, men alligevel trængte en lys latter gennem støjen.

”Åh, min elskede!” hvinede stemmen ved siden af ham, og inden

Lynch kunne nå at samle guldmønterne på bordet op, faldt et par tynde, silkeklædte arme om hans hals. Duften af fin parfume og sød vin fyldte næseborene og overdøvede for en stund stanken af sved og spildt øl. ”Denne ferie var en fantastisk ide! Jeg havde aldrig troet, at hasardspil kunne være så ... ophidsende!” Et vådt kys landede på hans kind.

Hannah hvinede af fryd ved synet af gevinsten, og hun vinkede lystigt til de tre mænd, der rejste sig for at dulme smerten over tabet i et ølkrus eller en glædespige. Sammen forlod parret grinende det klistrede bord og forsøgte efter bedste evne at ramme udgangen.

Kaptajnens Vuggeviser var den største kro i Thalass og derfor den største i hele Alderos. Hærdede sømænd sang obskøne viser for at overdøve den synligt utilpasse skjald, der fra et hjørne forsøgte at tilføre en anelse skønhed til det overvældende og frastødende orgie af vold, druk og hor.

Selv om et rødt lys skær i den fjerne horisont var begyndt at skubbe nattens bundløse mørke tilbage, kom der stadig gæster til, og de hårdtprøvede hængsler på den røde dør klagede fortvivlet over trafikken.

Inden Alderos' krig mod Delwynn-Alliancen havde Thalass været den største handelsby på Kelns vestlige kyst og hovedstad i det gamle kongerige. Efter nederlaget i krigen, der var startet, da kong Yrnal havde forsøgt at kræve told af Alliancens skibe i Sølvhavet, havde landet konstant været præget af uro. Da Alliancen havde trukket alle sine besættende tropper ud af landet for at styrke grænsen mod Golmecka godt to år inden Hannah og Lynchs rejse, var det engang så stolte rige blevet efterladt i hænderne på dem, der havde styrken til at holde på magten.

Lynch så på de sørgelige rester af den by, han engang selv havde været med til at indtage. Thalass havde ingen herre nu. Der var ingen, der tog sig af de fattige eller sørgede for at holde orden. I stedet blev

byen kontrolleret af tre magtsyge piratkonger, der havde delt kvartererne mellem sig. De bygninger, der havde ligget i ruiner efter krigen på grund af katapulternes bombardementer og flammespindernes ildkugler, var flere steder blevet genopbygget med tømmer fra udtjente skibe. Thalass var derfor nu et besynderligt syn, hvor stueetagen i mange af bygningerne bestod af sten eller marmor, der var omhyggeligt tilhugget og bygget af dygtige håndværkere, mens de øverste etager var uskønne, improviserede trækonstruktioner med gamle, guldede skibsvinduer og utætte tage lavet af sejldug, der var udspændt mellem rådne master.

En gruppe fulde pirater piftede ad Hannah, da hende og Lynch nærmede sig havnen. De tre mænd så ud til at være toor'anere, sikkert desertører, der nu levede af at plyndre handelsskibe fra Vestkontinentet og byggerne nord for Snebjergene. Hannah kvitterede for opmærksomheden med et flirtende vink og var nær snublet over en kantsten. Hun greb fat i Lynchs arm og hvinede frydefuldt.

Hun er god til at spille fuld, tænkte Lynch og holdt fast om sin ven.

De var begge klædt i fornemt tøj under de guldbroderede, mode-
rigtige pelsfrakker, som passede til deres dække som velhavere, der søgte spænding og fare i Thalass' pulserende og betændte natteliv.

De gik et stykke langs kajen, hvor dagens første skibe var begyndt at lægge til. Selv om resten af Keln havde opgivet Alderos og Thalass, kom der stadig handelsskibe til den travle havn, side om side med piratskibe, der vendte hjem fra giftige plyndringstogter. Fra morgen til aften var havnefronten tæt pakket af handelsmænd, der købte piraternes stjalne varer billigt og betalte gode penge for at sikre sig, at de selv kunne sejle uforstyrret på Sølvhavets blide vande.

Ingen varer var ulovlige i Thalass, og ingen fogeder eller vagter inspicerede de tunge trækasser og sække, der blev losset af og på de store skibe. Utålmodige købmænd stod allerede klar ved landgangene for at sikre sig de bedste priser på toor'ansk nimeed og nyankomne slaver.

Lynch så en gruppe på fire slaver, der blev ført i lænker fra et tremastet piratskib. To af dem, et par muskuløse, ældre mænd, havde rothianske skamtatoveringer fra Forratklanen på deres hals samt livstomme, stoiske stenansigter, mens de sidste to, et par unge piger, sendte bedende, paniske øjne til Lynch og Hannah.

Slavehandlerne grinte højlydt og smilede til Hannah, da parret gik forbi. Lynch kunne mærke en kvalmende fornemmelse stige op i spiserøret ved synet af de ulykkelige skæbner.

”Du må redde verden, før du løser alle dens uretfærdigheder,” hviskede Hannah til ham og klemte hans arm. Hun vinkede venligt til slavehandlerne og dirigerede Lynch videre, selv om det for alle andre så ud, som om han var det eneste, der holdt den smukke, beduggede kvinde oprejst.

Lynch stirrede stift frem for sig og brummede bekræftende. Selv om Hannah til tider kunne virke kold og kynisk, vidste Lynch, at det ikke var let for hende at efterlade mennesker i nød. Hun havde i flere tusinde år ofte måttet se passivt til, mens menneskers ondskab og selvished igen og igen havde ledt til ulykke, tortur og død. Han mærkede et spjæt fra Hannah, da lyden fra slavehandlerens pisk lød bag dem, men hun greb blot hårdere fast om hans arm og så sig ikke tilbage.

Larmen fra de snuskede kroer og beværtninger døde efterhånden ud, og der var ikke meget lys eller liv blandt de forladte lagerbygninger, der engang havde bugnet med eksotiske varer fra Vestkontinentet og

ørikerne. Nu var de fleste af bygningerne i denne del af havnen blot mennesketomme ruiner.

Lynchs lommer klirrede tungt efter sejren ved kortbordet, men det var ikke derfor, han følte sig heldig. De havde været i Thalass i flere uger nu, og han var ved at være træt af at gå i fornemt tøj og snyde i kortspil, men endelig havde deres højlydte opførsel tiltrukket sig den ønskede opmærksomhed. En gruppe mænd havde holdt øje med Hannah og Lynch i Kaptajnens Vuggeviser og var fulgt efter dem, da de havde forladt beværtningen.

”I er vist kommet på afveje,” lød en stemme bag dem.

Lynch undertrykte et smil og vendte sig mod de fem mænd, der trådte ud af en mørk gydes ildevarslende skygger. Han havde konfronteret mange bøller gennem årene, og den erfarne kriger kunne øjeblikkeligt se, at disse var anderledes. Deres tøj var i god stand, og de virkede årvågne og disciplinerede. En lavstammet mand med tykt, lyst hår og intelligente øjne stillede sig selvsikkert foran sine fire muskuløse håndlangere og hvilede hånden på en lang kniv i bæltet.

”Jeg sagde jo, at det ikke var vejen til kroen,” sagde Hannah med sløret stemme og gav Lynch en albue i siden.

Et par af mændene sænkede skuldrene og smilede kort til hinanden, men lederen fortrak ikke en mine. Det stramme ansigt afslørede intet, men den ranke holdning sladrede om mandens fortid i den alderosiske hær.

”Vi ser ikke mange forlanere her i Thalass,” sagde han. Stemmen var kontrolleret og kunne endda kaldes behagelig, men mændene bag ham trak deres våben. ”Hvad bringer jer til de lovløses by?”

”Vi ønsker ikke problemer, min gode mand,” sagde Lynch, der ikke

kunne forhindre stemmen i at knække over. Han havde intet våben på sig, og selv om de havde søgt en konfrontation som denne, kunne han ikke slippe den tiltagende utryghed. ”Min elskede kan godt lide, når det hele bliver lidt ... farligt, forstår du.”

Hannah kvitterede ved at gribe Lynch på ballen og klemme til, mens hun fniste. Den kåde handling fik Lynch til at spjætte ufrivilligt, hvilket fik to af de fremmede mænd til at grine.

”Farligt er det blevet.” Den lave mand talte i en afmålt truende tone. ”I har forvildet jer ind på Snogens område, og han bryder sig ikke om uventede gæster.”

Mændene tog et skridt frem. Hannah gemte sig bævende bag Lynch og lod, som om hun var bange for dem.

”De må meget undskylde, hvis vi er gået forkert, vi ønsker ikke at fornærme nogen,” sagde Lynch. Han kunne mærke hjertet tromme distraherende i sit bryst.

”Gået forkert?” Manden slog en hul, påtaget latter op. ”Jeg vil vove den påstand, at I er spioner.” Latteren forstummede og efterlod et bistert udtryk på de brede læber. ”Du kan forsøge at gemme dig bag løse skjorter, *min gode mand*, men jeg kan genkende en forlansk soldat, når jeg ser en.”

Lynch mærkede Hannahs varme hånd i sin. Han forsøgte at sluge klumpen af stolthed, der havde sat sig på tværs i halsen.

”Nej, slå mig ikke!” skreg Lynch og faldt på knæ. ”Jeg er ikke soldat! Jeg er en kujon! Mine forældre sørgede for, at jeg ikke skulle ind i hæren, jeg har aldrig holdt et våben i mit liv!” Han holdt armene op foran hovedet og begyndte at græde.

”Ikke soldat? Du *løj* for mig?” råbte Hannah og sparkede uden varsel Lynch i ryggen. ”Alle historierne om dine heltmodige bedrifter, løfterne

om evig beskyttelse, alt var bare skuespil?” Den skingre stemme var harmdirrende og uforsonlig. ”Jeg gav dig min dyrebare blomst efter at have værnet om den i så mange år! Slyngel! Lurendrejer!”

Mændenes raspende latter skar i hans ører og lokkede ham til handling. Hver eneste celle i soldatens krop ønskede at springe op og banke morskaben bort fra de hånende ansigter.

”Av, ikke nu, skat, jeg ... stop!” råbte Lynch og faldt om på siden for at skærme sig mod de spinkle knytnæveslag, der regnede ned over ham. Han skelede fortvivlet til lederen, der så ned på ham med et udtryk af svidende afsky. ”Jeg beder jer, tag alt, hvad vi har! Bare lad os være!” Lynch kastede pungen med guldstykker fra sig.

”Ynkeligt ...” Den lave mands mørke stemme var spottende og skuffet. Han samlede guldet op og sparkede Lynch i siden med en stålnæset sko. ”Jeg vil blive overrasket, hvis I overlever meget længere i denne by.”

Han skubbede til Hannah, så hun væltede omkuld på brostenene og udstødte et skrig. Manden gjorde tegn til sine mænd, der alle kvitterede med enten et spark eller en spytklat på vejen forbi det hulkende, ynkelige par på jorden. Stilheden faldt atter over det forladte havneområde, kun forstyrret af mågernes skræppen.

Lynch satte sig op og tørrede sine øjne i ærmet. Han så over på Hannah, der havde rejst sig og børstede snavs af sin purpurfarvede kjole. Den var revnet i faldet, og en bred hudafskrabning var synlig på den blege hud. Hun mødte hans blik og sendte ham et medfølelse smil, der punkterede den sidste rest af selvrespekt.

”Du var meget overbevisende,” sagde hun og hjalp ham op at stå. Lynch vidste, at hun mente det godt, men ordene sved. ”Jeg forstår godt,

hvorfor du ikke bryder dig om at ...”

”Lad det ligge,” sagde han, hårdere, end han havde tiltænkt. ”Jeg vil gerne tilbage til kroen nu.”

Hannahs smalle, røde læber blev spidse. Hun nikkede stift og gik tilbage ad den vej, de var kommet. Lynch sukkede og traskede efter hende.

Lynch åbnede den slidte dør og trådte ud af sine støvler. Hans ribben klagede sig efter mandens spark, men stoltheden var hårdere såret end kroppen og peb elendigt bag i det smertende hoved.

Værelset var ikke stort, men der var lagt et imponerende arbejde i at få det til at se mere fornemt ud, end det kunne bære. Næsten alt på værelset var tyvekoster fra piraternes plyndringstogter, og intet passede sammen, hverken de lasede sengetæpper, væggenes lyserøde maling eller billederne på væggen, der var en blanding af familieportrætter, skibsmotiver og smagløse malerier af afklædte kvinder og mænd forvredne i kødelig omfavelse.

I det mindste er sengen blød, tænkte Lynch og lagde sig forsigtigt på den store dobbeltseng. Hverken han eller Hannah lod sig længere mærke af, at de var nødt til at sove ved siden af hinanden.

Hannah lukkede døren og stillede sig foran det store spejl i hjørnet.

”Jeg var faktisk blevet glad for den kjole,” mumlede hun og stak misfornøjet en finger gennem hullet over det ene lår. ”Jeg håber, at vi snart får brug for en mere praktisk påklædning, jeg ønsker ikke at ofre flere kjoler på denne bys ugudelige natteliv.”

”Jeg forstår stadig ikke, hvorfor vi ikke bare fulgte efter de skiderikker.” Lynch tog et æble fra et nydeligt sølvfad på sengebordet, der var

tydeligt indgraveret med den golmeckanske handelsflådes emblem.

”Jo, du gør,” svarede Hannah hårdt. ”Du bryder dig bare ikke om at være passiv. Du så lige så tydeligt som jeg, at det ikke er hjernedøde slagsbrødre, Snogen hyrer til at patruljere byen. De havde opdaget os.” Hun løsnede kjolen.

Lynch gryntede irriteret. Han skulle til at svare Hannah igen, da hun lod kjolen falde og gik hen til sin oppakning for at finde nyt tøj. Han vendte sig hurtigt bort og tabte i farten æblet på gulvet.

”Bliv nu voksen, løjtnant,” grinte Hannah.

Lynch svarede ikke. Det sendte et lille, næsten umærkeligt, stik af skyld gennem ham, hver gang Hannah spillede sin rolle og kyssede ham på kinden eller holdt hans hånd. I hans sind var det at vende hovedet bort, når Hannah klædte sig af, det mindste, han kunne gøre for at ære sin elskede Bethanys minde.

Pludselig åbnedes døren. Lynch sprang op og greb af refleks en kniv fra natbordet.

”Kongens hoser, du gav mig et chok, Prys,” sukkede han og satte sig på sengen.

Drengen i døren svarede ikke. Den normalt snakkesalige loraner stod tavst og stirrede på Hannah, der endnu ikke havde nået at klæde sig på. Lynch glemte et øjeblik sin egen forlegenhed og begyndte at grine, så ribbenene gjorde ondt. En ujævn rødmen bevægede sig op ad drengens tynde hals og fandt sig til rette på de runde kinder som mærker efter en lussing.

Hannah smilede blot til Prys og gav ham et kærligt klap på kinden, inden hun fandt en blågrå uldkjole og trak den over hovedet.

Prys genvandt fatningen og rømmede sig. ”Det må I undskyldte,”

sagde han med sin karakteristiske, lyse stemme. ”Det er sjældent, at jeg har set afklædte kvinder.”

”Du har haft fem hundrede år til at lære at banke på, knægt,” sagde Lynch spydigt.

Prys så på ham med stikkende, grønne øjne. ”Og fem hundrede år til at lære, hvordan en *knægt* gennembanker en mand tre gange sin størrelse. Flot skuespil ved havnen, tudeprins.” Han sænkede ubesværet stemmen og forvrængede ansigtet i en grov imitation af Lynch: ”Slå mig ikke! Jeg er en kujon!”

”Det er nok, I to,” sagde Hannah og så på Prys. ”Virkede det?”

Drengen nikkede. ”Jeg fulgte efter mændene indtil de gik ind gennem en stor port i udkanten af havnekvartret, ikke langt fra Citadellet. Stedet er velbevogtet, og alle husene i nærheden er tomme. Jeg er overbevist om, at han er derinde.”

Der blev stille i det lille rum. Solens første stråler klemte sig gennem revnerne i de gamle skibsplanker, der udgjorde dele af værelsets østvendte væg, og badede de tre i sit rødlige lys. En mands desperate dødsstrid kunne høres i det fjerne, men efter ugevis i den lovløse by bemærkede de det knap nok.

”Vi tager derhen i aften,” sagde Hannah og kørte eftertænksomt en tommelfinger hen over det tynde øjenbryn. ”Vi må hellere få hvilet. Jeg tror ikke, at vi får audiens uden overtalelse.”

Prys kløede sig nervøst på armen. ”Det er dybt inde i Murænsens del af byen, Hannah.”

”Så må vi hellere være forsigtige,” sagde Hannah. Det efterfølgende smil overdøvede ikke den dybe bekymringsrynke i hendes pande. Tunge skyer skjulte månen og fik de mørke, forladte huse til at ligne

uhyggelige stenkæmper i det spinkle lys fra den travle by bag dem. Snogens tilholdssted lå afsides, omkranset af uberørte ruiner i et af de kvarterer, der aldrig var blevet forsøgt genopbygget efter Alliancens intense bombardementer. De usle bygninger, flere af dem blot søjler og ensomme mure, peb ildevarslen i den kolde vintervind og lænede sig truende ind over de snævre gader.

Hannah og Lynch bevægede sig forsigtigt frem langs de kolde mure. Krigen mellem Alliancen og Alderos havde været ovre i snart fem år, men flammespindernes håndværk stod stadig tydeligt aftegnet på de svedne mursten. Enkelte af husene var nogenlunde intakte, men Murænen, Snogens herre og en af byens tre piratkonger, havde sørget for, at ingen havde vovet at flytte ind. Et stykke fremme kunne de se den port, Prys havde nævnt. Der var ingen synlige vagtposter, men alligevel vovede de sig kun langsomt fremad.

”Jeg tror, at porten står åben,” hviskede Hannah.

Hun havde efterladt de fine kjoler på værelset og var trukket i rejsetøjet; brune læderbukser, en grå skjorte af tyk bomuld og en foret lædervest. De kastanjebrune bølger var samlet i en knold i nakken, og det dybbå blik stirrede koncentreret frem mod deres mål.

De stoppede op et øjeblik, og Hannah skuttede sig i aftenkulden. Det var snart længe siden, at hun havde forladt sin komfortable hule i Fresias bibliotek for at rejse sammen med Lynch, Raya og Aein, men hun lagde ikke skjul på, at hun ofte savnede at gå i silke hver dag og at nyde storbyens bekvemmeligheder.

Men Fresia lå i ruiner, og biblioteket var ikke mere.

”Det giver ingen mening,” sagde Lynch lavmælt ved synet af den åbne port. ”Hvor er vagterne?” Han følte en sitrende, urolig kulde risle

gennem kroppen, et minde om den nat, han og Aein havde forsøgt at redde Raya fra Kelbons fængsel, blot for at finde alle vagterne døde. Han forsøgte at ryste tanken af sig, men den blev siddende som et mentalt myggestik, der ikke ville holde op med at klø.

De listede sig langsomt hen mod porten. Der var ingen spor af de mænd, der burde have stået vagt. Lynch dristede sig til at kigge ind i den lille gård, men heller ikke her så han spor af liv. Porten var den eneste vej ind til det store hus, der var omgivet af en to meter høj mur på alle sider.

Med tøvende, årvågne skridt bevægede de sig ind i den lille gård, hvor de dybe skygger syntes at få ansigter, og hver eneste knirken og knagen fik Lynchs hjerte til at galopere hurtigere.

De hørte en lyd fra en lille stald i gårdens nærmeste hjørne. Lynch trak et kort sværd og sneg sig på lette fødder hen mod den ydmyge træbygningens jerndøre, der begge havde tremmer i den øverste halvdel.

Hans øjne forsøgte at kommunikere med hjernen, forsøgte at tilpasse sig staldens mørke og finde mening i det besynderlige syn, der langsomt åbenbarede sig. Elleve bevidstløse vagter lå hulter til bulter i akavede stillinger på det kolde gulv. Lynch genkendte flere af mændene fra natten før, herunder den lyshårede, lavstammede leder, og alle så de ud til at have været i et voldeligt slagsmål. Han hev let i døren, men den var låst, og han tog sig et sekund i at blive irriteret over ikke at kunne gengælde sparket.

”Det ser ud til, at nogen er kommet os i forkøbet,” hviskede han, da han var vendt tilbage til Hannah. ”Alle vagterne, også vores overfaldsmænd fra i går, har fået et lag prygl og er blevet låst inde i stalden.”

Hannahs øjne blev store, og hun bed sig i læben, sådan som hun ofte gjorde, når hun var bekymret. ”Jeg bryder mig ikke om det. Slet

ikke.” Hun vrængede ansigt og begyndte at bevæge sig op ad de brede stentrapper, der førte op til hovedbygningens dør.

Lynch havde forventet en større og mere outreret udgave af deres i forvejen prangende kroværelse, men huset var ydmygt indrettet. Simple, solide træmøbler mødte dem i foyeren, og væggene havde kun få malerier, alle af skibe. Det hele lugtede tungt og hengemt, som et gammelt, støvet loftsrum. En stor trappe svang sig op ad den ene væg til den åbne førstesal, hvorfra de kunne ane et lys og høre dæmpede lyde.

Lynch så på Hannah og pegede på trappen. Hun nikkede, og i det svage lys kunne Lynch se hendes øjne begynde at gløde med et blåligt skær.

Hver eneste lille knirken fra trætrappen skar i Lynchs ører som en gaffel, der bliver kørt hen over en porcelænstallerken, men lydene fra værelset stoppede ikke. De to stillede sig forsigtigt ved siden af døren ind til det studerekammer, lyset kom fra, og Lynch kunne nu tydeligt høre en lavmælt, uforståelig mumlen.

Værelset var lige så beskedent indrettet som resten af huset. Et tykt, falmet gulvtæppe dækkede gulvet, og et massivt skrivebord fyldte midten af rummet, der var oplyst af flere olielamper.

Bag skrivebordet sad Snogen. Han var en spinkel, bleg mand med intelligente, sorte øjne og tyndt, mørkt hår, der hang som trætte pilegrene ned til skuldrene. Han var iført en nydelig, vinrød silkepyjamas og var bundet til stolen med grove reb. Den brede mund var kneblet med et broderet, lyserødt tørklæde.

”Kom bare ind. Han gør ikke noget,” lød en stemme inde fra skyggerne.

En kvinde trådte frem i det svage lys. Hun havde været skjult bag

Snogens højryggede stol og så uimponeret på Lynch og Hannah, der forsigtigt bevægede sig ind i kammeret, stadig med hævede våben. Kvinden var klædt i sort og var i færd med at læse en bunke sirligt skrevne papirer.

”Læg dem der væk, I kunne jo komme til skade.” Kvinden talte med en skarp klang som en erfaren befalingsmand. ”Hvis jeg ønskede at gøre jer ondt, var I endt i stalden med vagterne.”

Kvinden så endelig op. Ansigtets skarpe linjer skinnede i olielampernes varme lys, og de grå stænk i det korte, sorte hår skabte en besynderlig kontrast til de legesyge fregner og det ungdommelige smil, kvinden sendte til Lynch. Han havde en fornemmelse af, hvem han stod overfor, men det var, som om mave og hjerte forstod det hurtigere end hjernen.

Et gisp fra Hannah bekræftede hans mistanke.

Hannah tog et skridt frem mod kvinden og faldt på knæ. ”Deres Ophøjethed,” sagde hun højtideligt og bøjede hovedet.

Kvinden fnyste blot og så atter ned i papirerne. ”Rejs dig, unathal,” sagde hun henkastet. ”Vi kan godt springe formaliteterne over. Jeg fornemmede din magi, så snart I kom inden for porten.”

Lynch bukkede akavet og flyttede vægten fra den ene fod til den anden. Aldrig havde han følt sig mere ude af sit element.

”Øh ... Lynch. Tarana. Lynch Tarana. Det er mit navn,” fik han fremstammet.

”Er det? Du virker ikke så sikker.” Kvinden så ikke op.

Lynch bukkede dybt. ”Det er en udsøgt fornøjelse at møde dem, frøken. Fru?” Han tørrede kluntet hånden i skjorten og rakte den frem, mens han forsøgte et smil. ”Giver ... giver man hånd til en gudinde?”

KAPITEL 2

TILBAGE TIL TOOR'AMESH

RAYA – AEIN

Raya så op på Oranas milde ansigt, der var hugget i ørkenens drøje sten med ærefrygt og kærlighed af Toor'ans hårdføre folk. Gudinden skuede mod den fjerne horisont, mod fremmede riger, mod eventyret, men den tårnende statues fødder forlod aldrig Toor'amesh.

Raya så ned på sine egne beskidte fødder og følte et sug i maven. Under hende brølede Ornaminvandfaldet ned i det enorme krater, der var centrum for alt liv i byen. Hun tog en dyb indånding og bøjede sig forover, indtil hænderne nåede de fugtige sten på broens brystværn. Hele den spinkle krop sitrede og pulserede, da hun øjeblikket efter tog afsæt med fødderne og landede i en håndstand. De kølige vandpartikler fra Ornamin prikkede blidt på hendes ansigt og forstærkede frygten.

”Det var tyve sekunder, godt klaret!” lød Norlins stemme bag hende.

Raya hoppede ned fra brystværnet og smilede bredt. ”Det var ingenting.” Hjertet hamrede stadig i hendes bryst, men hun nød følelsen. Adrenalinen hjalp hende til at glemme.

”Næste gang må du kun bruge én hånd,” sagde Valen og rakte deres bedstefars slidte halssmykke frem mod sin søster. ”Det er ved at blive mørkt. Skal vi ... bevæge os hjemad?”

Raya tog smykket om halsen og pustede en vildfaren krølle væk fra øjnene. ”Hjem er det sidste sted, jeg ønsker at være lige nu, Valen.” Hun så sig omkring for at finde noget, der kunne udskyde turen.

Norlin opfangede smerten i de store øjne. ”Lad os se, hvem der kan komme tættest på Hyldestens vagter, før de jager os væk!” sagde han lystigt. Stemmen knækkede over, ude af stand til at styre den påtagede iver. ”Jeg har også bemærket, at der er kommet granatæbler på træerne i familien Koras have.”

De havde leet og råbt under flugten fra Hyldestens gnavne vagter. De havde gemt sig i buskene med bronzebær, mens gamle Vito Kora havde ledt efter granatæbletyvene i sin store have, og de havde opsøgt fremmede kroge og hjørner af deres by til den lyse morgen. Få dage inden havde tvillingerne mistet deres mor til det pestudbrud, der havde plaget slumkvarteret, men deres ven Norlin havde overvundet sit normale tungsind og havde hjulpet de to med at drukne sorgen og savnet i eventyr og unoder, blot for en stund.

Mindet stod stadig skarpt i både hjerte og sind hos Raya, mens hun lænede sig op ad brystværnet på Skorpionernes Bro, der forbandt Toor’ameshs støvede gader med Hyldestens berygtede fængsel. Hun lod sine fingre køre over en mørnet støttebjælke mellem brystværnets tunge sten, hvor tre unge, frygtløse toor’anere havde snittet initialerne R.V.N. i det gamle træ.

Hun havde krydset broen mange gange, da hun havde tjent som mahari i byens garde, og hun havde ofte stået og stirret ned i kraterets gigantiske dyb og lyttet til Ornamins torden. Nu var krateret blot en sø, en gysende påmindelse om hendes svigt. Hyldestens enorme statue af Orana, barmhjertighedens og kærlighedens gudinde, var væltet ned i det store krater, der før havde huset Toor’ans rigeste familier, under det store

jordskælv. De, der ikke var blevet dræbt af statuens fald, var druknet, da murbrokker og klippestykker havde blokeret afløbet i bunden, der i utallige år havde ført de store vandmængder gennem underjordiske passager til Den Toor'anske Golf langt mod syd.

Oranas milde, vejrbitte ansigt brød vandoverfladen og stirrede mod himlen med et underfundigt smil.

Trods statuens fald stod Hyldestens uhyggelige fængsel stadig efter jordskælvet. Raya så op på de sandfarvede mure og følte et intenst ubehag ved synet. Murene var revnet flere steder efter jordskælvet, og Oranas bare fødder stod kropsløse tilbage på toppen af fæstningens enorme hovedbygning, men det arrede byggeri fremstod ikke mindre intimiderende end før. Raya havde håbet at undgå fængslet siden ankomsten til Toor'amesh, men ingen andre steder i den støvede hovedstad havde hun fundet de svar, hun søgte. Gensynet med den by, hun var vokset op i, havde tynget hendes sind. Ødelæggelserne var omfattende, og et væld af sygdomme havde spredt sig. Vandet fra floden Iril havde bredt sig gennem adskillige af kvartererne, da dens afløb var blevet blokeret, og ørkenbyens kloaksystem havde ikke været i stand til at håndtere de store mængder vand.

Jeg kunne have stoppet det. Stoppet ham.

De selvpinende tanker blev afbrudt, da hun hørte skridt bag sig.

"En grum udsigt," lød en stemme. "Ikke det, du havde håbet at vende tilbage til?"

Raya rystede på hovedet og vendte sig mod Aein. "Sidst jeg forlod Toor'amesh, troede jeg ikke, at jeg nogensinde skulle vende tilbage. På en måde fik jeg ret. Der er ikke meget tilbage af den by, jeg voksede op i."

"Står din families hus stadig?" spurgte Enzin, der så op på Hyldestens

høje mure, mens han skærmede sine øjne for solen. ”Mange af bygningerne i den sydlige del af byen er styrtet sammen.”

”Det gør det. Gamle Mirna er i live, i hvert fald lidt endnu, men sygdom og sult har et hårdt greb om slumkvartererne. Jeg sætter pris på, at I var villige til at fortsætte søgningen uden mig et par dage.”

”Det skal du ikke tænke på,” svarede Enzin. ”Mange af dem, vi talte med, så stjernen falde, og flere mente, at den landede i bjergene mod øst. Ifølge en gadesælger ikke langt herfra sendte garden adskillige soldater afsted for at undersøge det.”

”Jeg hørte det samme i slummen.” Raya sukkede og så mod Hyldestens port for enden af broen. ”Jeg håber, at de vil lukke os ind. Garden og militæret styrer Toor’an nu, og hundredvis af mennesker har samlet sig foran porten til fængslet, sikkert for at bede om mad eller hjælp.”

Aein fulgte hendes blik. Panden var furet, og øjnene mørke. ”Toor’an er i opløsning. Styret er brudt sammen, sygdommene hærger både fattige og rige, og der går rygter om, at de krigeriske stammer mod nord bevæger sig mod Toor’amesh.” Aeins stemme var hård. ”Gerrak har måske ikke sine guddommelige kræfter mere, men han er stadig i stand til at udslutte et folk.”

”Og han skal nok få sin straf,” sagde Enzin. ”Men lige nu har vi en anden opgave foran os.”

”Vi er her kun, fordi Aron og Hannah er overbeviste om, at guderne er vendt tilbage.” Aein sparkede til en sten og ignorerede sin brors strenge blik. ”Måske er det blot et desperat, naivt håb, der har vokset sig stærkt efter et par tusinde år i denne verden. Vi kan ikke engang være sikre på, hvor lang tid vi har, inden Taratos vågner.”

Enzin sukkede. ”Det er bedre end at gøre ingenting.”

De tre rejsende havde stort besvær med at kæmpe sig igennem den tætte menneskemængde, der pressede på for at komme frem. Nogle græd, andre råbte og rystede truende knytnæver mod Hyldestens mure, mens gadedrenge løb behændigt gennem mængden og stjal, hvad de kunne finde i den distraherede forsamlings lommer. Foran porten stod en mur af soldater, alle med det samme bekymrede, let paniske ansigtsudtryk. Hver gang det lykkedes soldaterne at skubbe mængden tilbage og skabe afstand, svarede forsamlingen igen ved at presse hårdere imod.

Fortvivlelsen var det eneste, der bandt den brogede flok sammen, og Raya så både repræsentanter for den nye overklasse, der ikke havde været rige nok til at leve i 'hullet' før jordskælvet, og usle skæbner fra de værste slumkvarterer.

Et kendt ansigt stod på en kasse bag muren af soldater og forsøgte at råbe den stadigt vredere horde op.

”Hvis I bare ... Stop med det, dig derovre! Kan I ikke stille jer på en række?” lød vagten Resas pibende stemme. ”Det ender galt, vi kan ikke ...”

Et skrig afbrød det ynkelige forsøg på at skabe orden. I virvaret var en mand blevet skubbet ud over kanten af broen, der flere steder havde gabende huller efter jordskælvet. Et sug gik gennem folkemængden, og for en stund dæmpede gemytterne sig. Raya fik øjenkontakt med Resa, der vinkede dem hen og lod dem komme forbi soldaterne.

”Jeg havde ikke regnet med at se dig her,” sagde vagten, da porten havde lukket sig efter dem. De stikkende øjne var smalle, og vagten vovede kun små, indiskrete blikke mod Enzin og Aein, der begge var bevæbnede og klædt i sorte læderrustninger. ”Du kommer ikke til at høre, at jeg er glad for at se dig, for du har en tendens til at gøre mit liv

mere besværligt, når du dukker op. Jeg fik ti ekstra nattevagter i træk på grund af de heste, dig og monstrummet stjal, sidst jeg så dig.”

”Indtil videre har jeg ingen planer om at ødelægge din dag.” Raya nikkede mod porten. ”Er det sådan hver dag?”

Resa rystede på hovedet. ”Vi har måttet sende flere mænd afsted for at stoppe stammerne fra nord. Derfor har vi færre til at holde orden i byen. Mængden af overfald og røverier er steget kraftigt, og flere steder er der ingen til at beskytte templerne, der sørger for uddeling af mad i de fattigste kvarterer.”

Raya skulle til at spørge mere ind til situationen i Toor’amesh, da de blev afbrudt af en brysk, højlydt stemme.

”Sergent, stop med at tale med desertøren! Hvis du ikke har tænkt dig at arrestere hende, sådan som hun har fortjent, så send hende i det mindste herop!” Kaptajn Birnam stod for enden af trappen til Hyldestens førstesal med lynende øjne. Raya bandede under sit åndedræt.

”Bliv her, jeg går op og taler med ham,” sagde hun til sine ledsagere.

”Er du sikker på, at jeg ikke skal gå med?” Aein tog et skridt frem og skulede bistert mod kaptajnen. ”Som du selv fortalte det, brækkede du to af hans fingre under jeres sidste møde, og så forlod du byen uden et ord. Han vil dig næppe noget godt.”

”Det tvivler jeg også på.” Raya sank en klump. ”Men han har muligvis de svar, vi søger. Hvis I ser en større gruppe soldater strømme ind på kaptajnens kontor, er I velkomne til at slæbe jeres aldrende kroppe op ad trappen og hente mig.”

Turen over Hyldestens støvede gård føltes lang, og skridtene tunge, men Raya havde ikke i sinde at lade en hævngherrig, uduelig kaptajn stå i vejen for deres søgen efter den faldne stjerne.

Fængslet var reelt set en lille fæstning, der husede flere kompagnier af byens garde i lave stenbarakker, og kunne uden problemer modstå en længere belejring. Omgivelserne var velkendte, men først nu bemærkede Raya en uhyggelig stilhed, som om en del af det forventede lydbillede manglede, hvilket fik fæstningen til at virke fremmed. Råbene og skrigene fra den anden side af porten fyldte luften sammen med hårde kommandoer fra hæse befalingsmænd, men ingen lyd steg op fra de tremmeriste, der ledte ned til labyrinten af celler og torturkamre under Hyldesten.

Raya stoppede op ved en af ristene, og med en bange anelse sparkede hun til en lille sten, der forsvandt ned i mørket. Kort efter hørte hun det uhyggelige ekko af et rungende plask. Hun skelede til en lille gruppe fanger, der sad lænket sammen uden for staldene. Ved ankomsten havde hun troet, at der ikke havde været plads til dem i de overfyldte celler, men hun forstod nu, at de var de eneste fanger, der ikke var druknet, da Irifloden havde fyldt krateret og Hyldestens kældre med vand. Fangernes hud var hærget af solens ubarmhjertige stråler, og hver eneste bevægelse blev fulgt af et slag fra enden af vagternes spyd. Enkelte lokale lovbrydere var at finde i gruppen, men de fleste var brede, langhårede stammefolk fra nord, kendetegnet ved deres lysere hud og sorte ansigtstatoveringer.

Kontoret lignede sig selv, og det samme gjorde kaptajn Birnam. Han havde forsøgt at slænge sig i den tunge træstol på en måde, der skulle signalere kontrol og magt, men de små trækninger ved kanten af de mørkrandede øjne afslørede en underliggende usikkerhed. Han lod en finger køre blidt hen over overlæbens glinsende dun. De fugtige plamager under armene sendte en kvalm dunst ud i luften, der trods den kølige

temperatur udenfor virkede lummer og fortættet.

”Kaptajn Birnam,” sagde Raya og nikkede. Hun forsøgte at fremstå imødekommende, men lugten fik hende til rynke på næsen. ”Jeg håber, De er vel?”

Kaptajnen vrængede ansigt. ”Håber du det?” Han begyndte at pille en appelsin på en overdrevent brutal måde, men Raya bød den søde duft velkommen, selv hvis den ikke kunne maskere alle rummets lugte. ”Det må betyde, at du er kommet for at bede om noget.”

Gule, skæve tænder kom til syne i et slibrigt smil.

”Det er korrekt,” sagde Raya.

”Giv mig én god grund til, at jeg ikke skal smide dig i Hyldestens dybeste fangehul med det samme.”

”Jeg kan give dig flere, Filbert.”

Kaptajnen snerpede munden sammen ved den respektløse tiltale. Hans fornavn var almindeligt kendt i garden og kilde til stor morskab.

”Først og fremmest har du ikke mange intakte fangehuller tilbage, du har adskillige fanger lænket på gårdspladsen. Dernæst ved du, at et forsøg på at arrestere mig ikke nødvendigvis vil falde godt ud for dig og dine soldater. Hvordan har fingrene det?”

Birnam gemte klodset sine stive fingre bag sin ryg. Det svedige ansigt var efterhånden blevet en ucharmerende nuance af rødlilla. Det var aldrig risikofrit at provokere en usikker mand med magt, men høflighed virkede åbenbart ikke på den bitre kaptajn.

”Du deserterede, du flygtede fra dine pligter, efter at du havde angrebet en overordnet!” Ordene blev nærmest spyttet ud. ”Jeg burde ...”

Raya afbrød kaptajnen ved demonstrativt at lægge en hånd på sit sværd. ”Det er alt sammen gode og relevante argumenter, Filbert, absolut.”

Birnam stirrede på sværdhånden og trak sig en anelse tilbage i stolen. Raya skjulte sin egen tiltagende ængstelse bag et påtaget smil og slap sit våben. Hun fandt et sammenrullet dokument frem fra skuldertasken og lagde det på det støvede bord.

”General Edmund Vincent har sendt mig for at finde ud af mere om den stjerne, der faldt over Toor’an. Du må tage dine klager op med ham.”

Kaptajnen stirrede på generalens segl med store, forvirrede øjne. Det tog et stykke tid for den oprørte mand at stave sig igennem de formelle sætninger og krøllede bogstaver. Til sidst lagde Birnam dokumentet fra sig, og et lille, ucharmerende smil formede sig i kaptajnens mundvige.

”Du har magtfulde venner, Barron,” sagde han. Raya brød sig ikke om tonen i hans stemme. ”Men du har selv set, hvilken stand Toor’amesh er i. Folket er på randen af oprør, militæret har taget over, og de nordlige stammer er på krigsstien. Alliancen er død. Denne general, om du så har kneppet dig til hans underskrift eller ej, har ingen autoritet her.”

Raya tog et skridt frem, men Birnam rejste sig og mødte hendes vrede blik.

”Forlad dette sted. Jeg vil lade dig gå, denne gang.” Underlæben vibrerede af vrede og nervøsitet. ”Du er en dygtig kriger, men du ved så vel som jeg, at du ikke ville kunne klare alle Hyldestens soldater. Denne gang råber jeg efter hjælp, hvis du lægger en hånd på mig.”

”Kaptajn, der er mere på spil her, den faldne stjerne ...”

”Jeg gider ikke høre mere på det overtroiske lort!” råbte Birnam og slog i bordet. ”Jeg sendte mine mest uduelige vagter afsted for at undersøge det, blot for at lukke arret på templerne. Vi kan knap holde roen, som det er!”

”De har selvfølgelig ret, kaptajn. Jeg undskylder mange gange, jeg vil

ikke genere Dem igen,” sagde Raya og bukkede. Hun gjorde honnør for sin tidligere overordnede og forlod den forvirrede mand.

Aein og Enzin sad på et par vandtønder i skyggen og nikkede venligt til de soldater, der gik forbi og forsigtigt skelede til de to krigere. Den voksende uro i Alliances riger havde sat en brat stopper for de mange rejsende fra Rothia og Forlan, der besøgte Toor’amesh, og to lyshårede, høje mænd var blevet et særsyn i den plagede by. Deres grønne, årvågne blikke syntes at indprente sig hver eneste tomme af den store gårdsplads, og de dystre ansigter mildnedes først en smule, da Raya atter sluttede sig til dem.

”Dejligt at se, at jeg ikke skal forsøge at redde dig ud af endnu et fangehul,” sagde Aein med et lettet smil og sprang ned fra tøndens. ”Fik du noget ud af kaptajnen?”

”Det gjorde jeg, men ikke med hans gode vilje. De breve, vi fik med af general Vincent, har ikke meget værdi her, men nu ved jeg, hvem vi skal tale med for at få svar.” Raya nikkede mod Resa, der stod ved porten og kluntet forsøgte at reparere remmen på sin hjelm.

Vagten sukkede højlydt, da Raya smilende nærmede sig. Han satte den overdimensionerede hjelm på hovedet og forsøgte at rette den dvaske krop op.

”Hvad skal du nu bruge? Heste? Soldater? Mit tøj?” spurgte Resa surmulende.

Raya rystede på hovedet. ”Kaptajn Birnam fortalte mig, at du var en del af gruppen, der blev sendt afsted for at undersøge den faldne stjerne.” Raya gjorde, hvad hun kunne, for at få stemmen til at lyde blød og omgængelig. Det faldt hende ikke naturligt.

”Jeg var med på missionen, men jeg tvivler på, at kaptajnen har

tilladt, at du må få indblik i detaljerne.” De små øjne så forbi Raya og op mod kaptajnens kontor. ”Heldigvis hader jeg idioten lige så meget, som han hader dig.” Han spyttede på jorden. ”Det tog os over en uge at finde nedslagsstedet, men det var også blot et lille krater et stykke inde i bjergene. Ingen klump af rent guld, som nogle af mine kollegaer havde håbet på, ikke engang en stor sten. Spild af tid. Vi mistede to mænd til slangebid på den tur.”

Enzin mumlede en forbandelse bag Raya. De havde søgt længe, og Toor’ameshs gardere var deres eneste tilbageværende spor.

”Det må have været en hård tur,” indskød Aein og smilede venligt til Resa.

Resa prustede ud og satte sig på en bænk ved muren. ”Du har ingen anelse. Vi måtte marchere i flere dage. Jeg er vant til at stå ved en byport! Og på vej hjem havde vi ovenikøbet en sindssyg kvinde på slæb.”

”En kvinde? Det kan være en byrde, det ved jeg af erfaring,” sagde Aein og puffede til Raya, men hans tone var søgende.

”Hun rablede, tydeligt dehydreret,” svarede Resa, mens han smilede selvtilfreds over, at der for en gangs skyld blev lavet sjov på andres bekostning end hans. ”Vi fandt hende i ørkenen på vej tilbage og afleverede hende på hospitalet i Kershin-kvarteret.”

Sultne øjne søgte dem, hvor end de gik. De høje, lyshårede geistbrødre skilte sig ud blandt de forpinte toor’anere, og jo længere ind i slummen de kom, jo mere anspændt blev Aein. Han havde bevæget sig i de nedslidte kvarterer før, men alt var forandret. Væk var de eksotiske dufte af ristede

krydderier og den livsbekræftende latter fra legende børn. Stanken af forfald og død angreb lugtesansen og nærrede hans hævnthør.

Gennem stanken flød en bedrøvet melodi på eftermiddagens kølige brise. Et stykke foran de tre rejsende sad en ung kvinde på et trappetrin, klædt i mørke klæder med et sort slør over det meste af ansigtet.

Raya stoppede op og så på kvinden.

”Endnu et hjem ødelagt,” sagde hun lavt. ”Toor’anske kvinder går kun med sort slør, hvis resten af hendes familie er døde.” Hun vendte sig mod Enzin og Aein. ”Min moder mistede livet i et lignende sygdomsudbrud, men aldrig har vi set det i denne målestok.”

Aein gik op til sin ven og lagde en hånd på hendes arm.

Raya så op på ham med taknemmelige øjne. ”Undskyld, det har været nogle hårde dage.” Hun tog Aeins hånd og klemte den. ”I har set langt værre end dette.”

”Det er længe siden nu,” sagde Aein, men han kunne se, at Enzins blik blev fjernt ved mindet om Sol Loros ødelæggelse. ”Lad os fortsætte og fokusere på opgaven foran os, det gør det lettere.” Ordene føltes akavede og hykleriske i hans mund.

Raya smilede til ham og pegede frem foran sig. ”Hospitalet er et stykke nede ad den vej. Hvis kvinden ikke er der, håber jeg, at de i det mindste kan pege os i den rigtige retning.”

En højtidelig, dyster stemning hvilede over gangene i den lave bygning, hvor ildevarslende, dybe revner slangede sig fra de tilsandede gulve til de termitplagede loftsbjælker. Rotterne pilede langs væggene og hen

over de stakler, der var nødt til at ligge på gulvet, mens de ventede på enten helbredelsen eller døden. Skaldede mænd i lægelavets hvide kitler gik langsomt og adstadigt forbi hinanden med øjne, der fortalte tavse historier om slumkvarterernes ulykkelige tilstand.

De tre rejsende bevægede sig tøvende forbi rækker af tildækkede lig. En præst fra det nærliggende tempel forsøgte at bede en sagte bøn til Orana over de hvide lagener, men den rystende stemme kvaltes i hjælpeløsheden og tvang den gamle mand til at starte forfra flere gange.

Raya stoppede op, da hun hørte bankelyde og råb om hjælp fra en lukket dør, på hvilken et hvidt kryds var malet. På dørkarmen stod en snes navne skrevet med kridt, flere af dem var streget over.

”De er i karantæne,” sagde en kvinde, der stod ved siden af døren og var i færd med at tilføje et navn. Hun krympede sig ved lyden af de ulykkelige råb fra døren og stivnede ved synet af de bevæbnede gæster. Sveden glinsede fra kvindens skaldede isse, der sammen med den lyseblå kjortel identificerede hende som en af Oranas Døtre, en orden af kvinder, der havde viet deres liv til gudinden og primært tjente i templerne, men også hjalp til på hospitalerne i tider som disse.

”Jeg ... jeg er nødt til at bede jer om at gå.” Den tyndslidte stemme forsøgte at bevare roen, men de rystende hænder knugede ængsteligt det blodplettede forklæde. ”Vi har intet af værdi.”

”Vi har blot nogle spørgsmål, vi ønsker ikke at stjæle noget eller gøre jer ondt,” sagde Enzin. ”Undskyld, hvis vi har gjort dig utilpas.”

Kvindens usikre smil formåede ikke at løfte sig forbi de fregnede kinder. ”Det skal I ikke ...” De dybtliggende øjne stirrede forbi Enzin. ”Raya?”

Genkendelsen sneg sig ind på Raya fra hukommelsens dybeste

afkroge. Hun havde engang svoret, at hun ville knuse det blide ansigt foran sig, hvis hun nogen sinde så det igen, men meget var sket i årene siden.

”Illia?”

Tårene pressede sig frem i kvindens mørkrandede øjne. Hun nikkede og kastede sine arme om halsen på den tøvende Raya. Den stærke duft af den ørkenmynte, Illia havde smurt under næsen for at modvirke hospitalsarbejdets frastødende lugte, fik Rayas øjne til at løbe i vand.

”Hvor er det skønt at se et venligt ansigt,” hulkede Illia, inden hun huskede, hvor hun var, og slap taget i Raya. ”Undskyld, det var upasende for en af Oranas Døtre, jeg håber, du kan tilgive mig. Der har ikke været meget at glædes over siden jordskælvet.” Hun tørrede sine øjne og sukkede.

”Det er også godt at se dig.” Raya fremtvang et smil, men mod forventning følte hun ikke vreden presse sig på. ”Jeg ... havde ikke forventet at møde dig her.”

”Ordenen er det eneste, jeg har tilbage,” sagde Illia. ”Min lillesøster er bag denne dør.” Hun pegede på et af navnene på dørkarmen. ”Mine forældre og brødre døde for flere uger siden.”

”Det er jeg ked af at høre.” Raya huskede Illias forældre som venlige mennesker, men deres ansigter var for længst blevet opløst i glemslens tåger. ”Det ... det kan ikke være let.”

Illia rystede på hovedet og fortsatte med at stirre på sin søsters navn. Raya havde svært ved at finde ord, der kunne hjælpe hende ud af det akavede, uventede møde med den kvinde, der engang havde knust hendes brors hjerte.

Enzin rømmede sig. ”Vi søger en kvinde. Garden må have bragt

hende hertil for lidt over en uge siden.”

”Hende husker jeg udmærket,” sagde Illia og vristede blikket bort fra dørkarmen. ”Hun nægtede at tage imod behandling og nåede endda at kvæste en af lægerne, inden hun stjal en hest og red bort. Uden Oranas beskyttelse er hun sandsynligvis død i ørkenen, den stakkel.”

”Stakkel?” Aein rynkede panden. ”Selv om hun angreb en læge?”

”Det er besynderlige tider,” sagde Illia. ”Oranas lærdom fortæller os, at den kvinde fortjener vores hjælp på lige fod med alle andre. Jeg har altid ment, at man skal behandle andre, som man selv ønsker at blive behandlet.” Hun smilede og pillede ved sømmen på kjortlen. ”Det var derfor, jeg lod håret falde, så snart den obligatoriske tjenestetid i templet var overstået. Orana velsigner os hver dag, det var kun passende at give noget tilbage.”

Aein skelede til Raya, der mødte det spørgende blik med en hovedrysten. Hun ignorerede den voksende trang til at fremføre den rasende, anklagende monolog, hun havde forberedt i sit hoved, da hun havde forsøgt at trøste sin fortvivlede bror efter Illia og hendes brøders brutale behandling.

”Tusind tak for din hjælp,” sagde Enzin og bukkede høfligt. ”Vi vil fortsætte vores søgen.”

”Hvordan har Valen det?” spurgte Illia, netop som Raya havde vendt sig for at gå. ”Han var altid så sød ved mig, jeg håber, han har det godt.”

Raya stoppede op. ”Valen er ... ved godt helbred,” sagde hun og fremtvang et smil.

Det følte som en evighed siden, at Raya sidst havde smagt en palme-melon. Den ovale, hårdføre frugt med det saftige, gule indre voksede

langs Irilflodens frodige bred året rundt og erobrede smagsløgene med sin syrlige, friske smag. Den mindede hende om kølige aftener på Barronfamiliens hustag, aftener fyldt med latter, moderens blide sange og lugten af smedjens røg, der altid sad i farens skæg og tøj efter en lang dags arbejde.

Fra taget havde de kunnet høre den lystige musik fra de små pladser og torve, men en melankolsk, bitter klang havde sneget sig ind i den melodi, der nu blev fremført af en lille gruppe aldrende mænd i hjørnet af den lille plads, som Raya og de'Anoor-brødrene befandt sig på. De få mennesker, der var til stede, var næsten alle i færd med at pakke kærre eller æsler med de ejendele, de havde kunnet skrabe sammen.

”Hvor rejser de alle sammen hen?” spurgte Raya.

”Hvem ved?” Frugtsælgeren snøftede og tørrede næse i ærmet. ”Nogle drager mod kystbyerne ved Golfen, hvis de er så heldige at have familie der. Andre rejser mod vest og håber naivt, at Forlan vil tage imod dem.” Det buskede overskæg dirrede. ”De blege tolererede os knap, før gudernes vrede rystede Keln. Nu slår de os sikkert ihjel, hvis vi prøver at krydse grænsen, selv om det alt sammen er deres skyld.”

”Hvorfor tror du det?” Raya fandt et par mønter frem fra sin læderpung og rakte dem til manden. ”At det er forlanernes skyld?”

”Det ved jeg bare. Al ulykke i Toor'an kan spores tilbage til de klarhudede dæmoner,” sagde manden og spyttede på jorden. ”De har opildnet til oprør hos de nordlige stammer i utallige år og vendt sig fra guderne. Jordskælvet var straffen.”

Raya smilede og nikkede blot. ”Tak for frugten, den smagte dejligt.”

Hun gik tilbage til hestene og pakkede de indkøbte forsyninger ned i sadeltasken. Aein stod i nærheden og holdt øje med Enzin, der var i færd

med at købslå med en købmand ved en nærliggende bod.

”Proviaivering er vist ikke ligetil for jer?” sagde Raya.

”Manden forstår åbenbart ikke, hvorfor Enzin vil have kyllingerne levende.” Aeins blik var fast rettet mod bodens to bevæbnede vagter, der indtil videre forholdt sig i ro. De få handelsfolk, der var på pladsen, havde næsten alle hyret beskyttelse. ”Desuden forlanger han en latterlig pris.”

”Enzin har penge nok.”

”Korrekt, men han besidder også en række stædige principper, der blot er blevet mere indgroede over de sidste mange hundrede år.”

De observerede det højlydte, men i sidste ende harmløse, optrin i tavshed, indtil Aein rømmede sig og skelede til Raya.

”Det undrer mig, at du ikke konfronterede kvinden på hospitalet,” sagde han. ”Det var hende, der udnyttede og vildledte Valen? Hvis brødre truede med at slå ham ihjel?”

Raya nikkede.

”Hun var hele årsagen til, at I forlod Toor’an. Havde du ikke lyst til at skælde hende ud?”

”Hvad ville det nytte?” spurgte Raya og lagde armene over kors. ”Hun ved tydeligvis ikke, hvad hun har været skyld i.”

”Præcis!” sagde Aein og slog ud med armene. ”Bør hun ikke vide, hvor meget smerte hun har forårsaget?”

Raya kunne mærke musklerne i nakken spænde. ”Lad det ligge, Aein.”

”Jeg forstår bare ikke ...”

”Lad det ligge!” Raya stirrede på Aein med flammende øjne. ”Hvis jeg ikke havde tøvet i Fresia, havde hele hendes familie stadig været i live! Og nu vil du have mig til at konfrontere hende med femten år gamle synder?”

Aein åbnede munden for at svare. Hun kunne se den indre konflikt udspille sig på det arrede ansigt, se stædigheden kæmpe mod undskyldningen, men de blev afbrudt af Enzin, inden Aein kunne nå at sige noget.

”Disse to sølle kræ burde få os gennem ørkenen.” I hånden havde han et lille bur med to utilfredse, afpillede kyllinger. ”Skal vi komme afsted?”

CARSTEN BOSSEN CHRISTIANSEN

Carsten Bossen Christiansen (f. 1983) voksede op i det vindblæste Thy indtil studierne blæste ham til det østjyske, hvor han i dag skriver, spiller musik og arbejder som gymnasielærer i dansk og historie.

Inspirationskilderne er et rod af gamle og moderne klassikere i fantasygenren, men fælles for dem alle er et fokus på den gode historie og interessante figurer. Interessen for genren har Carsten slæbt med sig, siden han som dreng første gang læste Dragonlance og Ringenes Herre.